

Ministerstvo kultury

Maltézské náměstí 1
118 11 Praha 1

telefon: 257 085 111
fax: 224 318 155

e-mail: epodatelna@mkcr.cz

V Praze dne 4. 4. 2012
Č.j.: MK 19601/2012 OPP
Sp.zn.: MK-S 4200/2012 OPP

ROZHODNUTÍ

Ministerstvo kultury, které je dle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění (dále též „zákon č. 106/1999 Sb. nebo „InfZ“) subjektem povinným poskytovat informace vztahující se k jeho působnosti, posoudilo dle § 14 zákona č. 106/1999 Sb. následující žádost informace (dále též „žádost“), kterou podala , s adresou pro doručování (dále též „žadatelka“)

Žádost ze dne 27.3.2012, 12:01 *“Žádám o informaci o průběhu řízení.*

- o mé žádosti o informace ze dne 2. 9. 2011

- o mé žádosti o informaci ze dne 29. 9. 2011

z elektronického systému GINIS povinného subjektu, v němž vede 'elektronický správní spis', tj. všech zaznamenaných časových údajů, kdy a která osoba ve věci konala, kdy se elektronickou cestou dostalo do její dispoziční sféry podání účastníka, kdy ho vyřídila vyhotovením písemného podání, kdy (rozhodnutí, kdy ho předala k podpisu osobě oprávněné k signování rozhodnutí, kdy bylo předáno "nadřízenému orgánu", kdy bylo podepisující osobou předáno k vypravení e-podatelně apod.); jsou-li ve spise i další údaje o pohybu spisů nezaznamenané v GINIS, pak i informace o těchto údajích elektronicky nezaznamenaných.“

Ministerstvo kultury na základě posouzení shora citované žádosti rozhodlo dle § 15 odst. 1 a § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.

t a k t o :

Žádost se o d m í t á .

Odůvodnění

Ministerstvo kultury posoudilo ve výroku tohoto rozhodnutí citovanou žádost o informace a shledalo, že žádosti nelze vyhovět, a to z důvodu, že její charakter svědčí o zjevném šikanózním výkonu práva na informace ze strany žadatelky. Jde o dotaz žadatelky týkající se vnitřních administrativních procesů Ministerstva kultury, o podání informace v daných kauzách o všech časových údajích zaznamenaných v elektronickém systému Ginis Ministerstva kultury s uvedením kdy která osoba věc konala, kdy spis předala k podpisu, kdy bylo předáno e-podatelně k vypravení. Jde o ryze vnitřní postup Ministerstva kultury, který je kryt vnitřním organizačním pokynem Ministerstva kultury. Kromě toho na obě části žádosti o informace, a to ze dne 2.9.2011 a ze dne 29.9.2011, již Ministerstvo kultury náležitě řádně a ve lhůtě reagovalo dle InfZ takto:

- 1) Žádost o informaci ze dne **2.9.2011, 13:51** „*Žádám o informaci uvedením přehledu úkonů, které povinný subjekt jako nadřízený orgán NPÚ učinil v nakládání s mým podáním ze dne 15. 10. 2010, doručeným e-podatelně MK ČR pod Identifikátor / Identier: MKCROC0IT4MR a přehledu o 'pohybu' uvedeného podání po MK ČR. Žádám o informaci sdělením jmen zaměstnanců, kteří s mým podáním nakládali a (ne)jednali či (ne)konali.*“ vyřídilo Ministerstvo kultury tak, že vydalo dne 15.9.2011 rozhodnutí o odmítnutí žádosti žadatelky ze dne 2.9.2012 č.j. MK 46454/2011 OPP, Sp.zn.: MK-S 12005/2011 OPP a usnesení č.j. MK 47891/2011 OPP, Sp. zn. MK-S 12005/2011 OPP.
- 2) Žádost o informaci ze dne **29.9.2011, 18:54** “*Žádám o informaci 1) zda je vnitřním předpisem povinného subjektu upraveno a stanoveno, že písemnosti vyhotovované povinným subjektem mají být datovány; 2) v případě, že je 'předepsáno' datování písemností, žádám o informaci, která(-é) úřední osob - Č. j.: MK 17328/2010 OPP Sp.zn. MK-S 3865/2010/OPP, - Č. j.: MK 40828/2011 OPP, Sp.zn.: MK-S 10926/2010 OPP - Č. j.: MK 35435/2010 OPP, Sp.zn.: MK-S 6625/2010 OPP - Č. j.: MK 38134/2011, OPP Sp. zn.: MK-S 10885/2010 OPP 3) žádám o informaci uvedením datace rozhodnutí dle bodu 2).*“ vyřídilo Ministerstvo kultury tak, že dne 4.10.2011 poskytlo žadatelce informaci pod č.j. MK 50285/2011 OPP, Sp.zn.: MK-S 12986/2011 OPP.

V případě poskytnutí požadovaných informací, jako v tomto případě 2), pak dochází k řetězení žádostí, kdy každá jednotlivá poskytnutá informace je podkladem pro formulaci dalšího a zásadně detailnějšího a strukturovanějšího dotazu ze strany žadatelky.

Způsob, kterým žadatelka vykonává své právo na informace, je v rozporu se smyslem a účelem čl. 17 odst. 1 a 5 Listiny základních práv a svobod a zákona č. 106/1999 Sb. Ministerstvo kultury má za to, že zneužívání práva, kterého se žadatelka soustavně dopouští a které je evidentní i v případě této žádosti o informace ze dne 27.3.2012,12:01, na kterou se váží další dvě žádosti o informace, které odkazují na čtyři konkrétní právních spisy, zakládá důvod pro odmítnutí těchto žádostí o informace, byť tento není výslovně zakotven v zákoně č. 106/1999 Sb. V demokratickém právním státě, kde platí princip zákazu zneužití výkonu práva, je zneužívání v zákoně č. 106/1999 Sb. zakotvených právních institutů k šikaně

povinného subjektu zcela nepřípustné, a Ministerstvo kultury tak shledalo existenci důvodu, pro který je možno žádosti o informace odmítnout.

V této souvislosti je nutno konstatovat, že žadatelka je bývalou zaměstnankyní Národního památkového ústavu, Ministerstvem kultury zřízené odborné organizace státní památkové péče, která od doby pracovněprávních sporů se svým bývalým zaměstnavatelem (tj. od r. 2004) adresuje nesmírné množství podání jak Národnímu památkovému ústavu, tak Ministerstvu kultury, přičemž se jedná o žádosti podle zákona č. 106/1999 Sb. Jen za rok 2011 adresovala žadatelka, případně odborová organizace, za kterou žadatelka jedná, Národnímu památkovému ústavu 135 žádostí o informace, přičemž zásadně každá reakce povinného subjektu – ať poskytnutí požadované informace, tak rozhodnutí o odmítnutí jejího poskytnutí - je napadena stížností či odvoláním, které, nejsou-li vyřízeny autoremedurou, řeší v dalším stupni Ministerstvo kultury. Ministerstvo kultury pak dále vyřizuje žádosti, které jsou adresovány přímo jemu a které nejen svým enormním nápadem, ale také samotným obsahem svědčí o šikanózním výkonu práva ze strany žadatelky. Ve výsledku tak jen odbor památkové péče řešil v minulém roce více než 168 podání žadatelky – žádostí, stížností, odvolání apod. Žádosti o informace však v nezanedbatelném množství napadají u dalších věcných odborů Ministerstva kultury.

Úkony povinných subjektů v řízení podle zákona č. 106/1999 Sb. žadatelka posléze napadá u správního soudu a u soudu civilního iniciuje řízení dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, ve znění pozdějších předpisů, v nichž uplatňuje nároky za domněle utrpěnou nemajetkovou újmu.

Rozsah soudních sporů, které žadatelka iniciuje, a jejich povaha a způsob, jak tato řízení vede, jednoznačně svědčí o tom, že žadatelka, toho času dlouhodobě nezaměstnaná, cílí podáváním civilních i správních žalob na získání finančního prospěchu. Právě shora uvedené množství podání žadatelky vůči Ministerstvu kultury – žádosti o informace, stížnosti a odvolání dle zákona č. 106/1999 Sb., stížnosti na úřední osoby aj. – svědčí o snaze žadatelky správní orgán zahltit, v důsledku čehož dochází k překročení zákonem stanovených pořádkových lhůt, což žadatelka důsledně napadá žalobami na nečinnost. Žadatelka systematicky napadá také veškerá rozhodnutí Ministerstva kultury vzešlá z řízení o jejích žádostech o informace, přičemž takto často napadá pouze domnělá formální pochybení a meritum věci, tj. poskytnutí či neposkytnutí původně požadované informace, která je, nutno dodat, pro žadatelku bez faktického významu. Enormní množství nápadu správních žalob je následováno nápadem žalob civilních na náhradu nemajetkové újmy v penězích, když žadatelka v žalobách výslovně uvádí, že by pro ni jiná než finanční kompenzace, tj. konstatování porušení práva, byla bez jakéhokoliv významu.

Četnou soudní judikaturou lze doložit, že žadatelka uplatňuje právo na informace vůči Ministerstvu kultury a Národnímu památkovému ústavu šikanózním způsobem dlouhodobě a systematicky.

Z usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 6. 2010, č.j. 7 Ca 46/2008-183-192:

„Soud při postupu uvedeném výše zjistil, že u Městského soudu v Praze bylo k 20.4.2010 evidováno 57 soudních pří žalující Odborové organizace pracovníků správ památkových objektů při Národním památkovém ústavu, 59 soudních pří Základní organizace evid. č. 20-0135-3805 Odborového svazu státních orgánů a organizací, 67 soudních pří PhDr. Hany Pavlu, předsedkyně odborové organizace, tj celkem 183. Soud učinil dotaz také na Obvodní soud pro Prahu 1 (28+15+27, tj. 70), pro Prahu 2 (25+0+35, tj. 60), pro Prahu 7 (0+1+6), Krajský soud v Brně (0+2+2), Okresní soud v Olomouci (6+10+30, tj. 46), celkem 370 soudních pří u 6 soudů (lustrum k 20.4.2010 je součástí spisu 7Ca 275/2008). Přičemž ze spisových značek plyne, že jde o žalobní aktivitu počínaje rokem 2004.“

„Výše uvedený počet 370 žalob se týká pouze 6ti soudů v jednom stupni, nezahrnuje tak odvolání, dovolání, ústavní stížnosti, tedy úkony žalobkyně hojně užívané.“

„Z evidence Městského soudu plyne, že se jedná o spory týkající se zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, kdy většinovým žalovaným je bývalý zaměstnavatel PhDr. Pavlů, Národní památkový ústav (resp. Ministerstvo kultury, což je i nyní posuzovaný případ). Přičemž další spory proti Advokátní komoře mají tentýž podklad, neboť jde o spory vycházející ze žádosti o bezplatnou právní službu dle § 18 odst. 2 zákona o advokacii pro podání ústavní stížnosti proti rozhodnutím soudů ve věcech dle zákona č. 106/1999 Sb. (např. 7Ca 257/2008). Také spory vedené u Obvodních soudů Prahy 1, 2 a 7 většinou vycházejí ze žádosti o informaci a následně z uplatnění nároku na odškodnění (zadostiučinění) dle zákona č. 82/1998 Sb. Jde o určité perpetuum mobile, úkon následuje úkon – žádost o informaci různé povahy - správní žaloba nebo zadostiučinění za správní řízení u správního orgánu (OSP1 a 7, ministerstvo kultury a vnitra) – zadostiučinění za soudní řízení – žaloba na zadostiučinění za 4 soudní řízení (OS Praha 2 - ministerstvo spravedlnosti), není vyloučen ani nárok na zadostiučinění za soudní řízení o zadostiučinění.“

„Dle soudu je účelem požadovaných informací pouze šikanovat bývalého zaměstnavatele PhDr. Pavlů, se kterým vede u Okresního soudu v Olomouci pracovníprávní spor o neplatnosti ukončení pracovního poměru. Ostatně žalobkyně byla založena teprve po ukončení pracovního poměru členů žalobkyně, kteří byli zaměstnanci Národního památkového ústavu, jelikož český právní řád umožňuje založit odbory i zaměstnancům, kteří vedou se zaměstnavatelem soudní spor o trvání pracovního poměru. Samotné věcné jádro všech sporů vedených žalobkyní, resp. její odborovou organizací, má tak pracovníprávní základ. Prostředkem k řešení těchto sporů však nepochybně není obstrukční využívání zákona o svobodném přístupu k informacím.“

„V tomto ohledu je nutné poukázat na to, že zákon o svobodném přístupu k informacím předpokládá, že výkon veřejných subjektivních práv v něm upravených směřuje k uskutečnění cíle sledovaného touto právní normou. Žalobkyně svým chováním, jinak právem dovoleným, sleduje vyvolání řízení, ať už řízení o stížnosti či soudního sporu, a to v některých případech i s vědomím, že toto řízení ve svém důsledku k poskytnutí informace nijak nepřispěje (v případě formálně vyvolaného řízení o stížnosti). Dle názoru soudu se v těchto případech sice jedná o výkon práva, ale s ohledem na okolnosti o výkon práva závadný. Jednání žalobkyně sice vede k výsledku, který mělo právo na zřeteli, ale toto jednání bylo učiněno nikoliv za účelem dosažení výsledků, k jejichž docílení byla žalobkyni propůjčena ochrana, nýbrž aby bylo dosaženo výsledků jiných, které jsou jinak považovány za nevitány vedlejší následek tohoto jednání. Takový výkon práva, i když je se zákonem formálně v souladu, je ve skutečnosti výkonem práva jen zdánlivým; účelem zde nebylo vykonat právo, nýbrž samoučelně napadnout postup správního orgánu opravným prostředkem, zatímco dosažení vlastního smyslu a účelu sledovaného právní normou bylo pro žalobkyni nepochybně vedlejší a z jejího hlediska bez významu. Závěry o výkonu práva šikanózním způsobem soud činí i s ohledem na rozsah a povahu sporů, jež žalobkyně, resp. odborová organizace u zdejšího soudu vedou.“

Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 1. 2012, č.j. 5A 200/2010 – 63 :

„Soudu je z úřední činnosti známo, že žalobkyně vede u Městského soudu v Praze ve značném počtu soudní spory ve věci působnosti zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Ve věci žalobkyně, PhDr. Hany Pavlů, zdejší soud eviduje ke dni vydání tohoto rozhodnutí 119 soudních sporů. Ve věci žalobkyně „O.P.O.RA, odborová organizace“, resp. dříve „Odborové organizace pracovníků správ památkových objektů při Národním památkovém ústavu“, resp. dříve „Základní organizace evid. č. 20-0135-3805 Odborového svazu státních orgánů a organizací“, jejímž jménem jedná žalobkyně (předsedkyně této odborové organizace), zdejší soud ke dnešnímu dni eviduje taktéž více než 100 soudních sporů.“ Ministerstvo kultury připomíná, že toto je pouze počet sporů

probíhajících u Městského soudu v Praze a nereflktuje obdobná množství soudních sporů vedených u Obvodního soudu pro Prahu 1 a jiných civilních soudů.

Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 24. 3. 2010, č.j. 8 As 22/2010-91:

„Nejvyšší správní soud přisvědčil městskému soudu, že četnost sporů iniciovaných stěžovatelkou a její předsedkyní, stejně jako jejich podstata a postup stěžovatelky v jejich rámci legitimně vede k závěru, že stěžovatelka, ovlivněna finančními spory se zaměstnavatelem, u něhož působí, šikanózně zneužívá nástroje zakotvené zákonem o svobodném přístupu k informacím. Přitom důsledně využívá i nástroje správního soudnictví. V některých případech stěžovatelka nepochybně nepostupuje s cílem dobrat se meritorního rozhodnutí ve sporné věci. K tomu se ostatně vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 8. 2009, č.j. 8 As 49/2009 - 113, www.nssoud.cz, což v napadeném usnesení neopomněl městský soud zdůraznit. Procesní aktivita ve zmíněné věci ukazuje účelovost postupu stěžovatelky, která v rámci řízení operativně mění procesní stanoviska, a to nikoli v úmyslu dobrat se meritorního rozhodnutí v souzené věci.“

„Nejvyšší správní soud přitakal městskému soudu také v tom směru, že závěry o pokračujícím zneužívání práva lze činit s ohledem na rozsah, povahu a postup ve sporech iniciovaných nejen stěžovatelkou, ale i původní stěžovatelkou či její předsedkyní. Jakkoliv je totiž třeba z hlediska právní subjektivity tyto subjekty odlišit, je zřejmé, že se de facto jedná o úkony jednoho jediného subjektu, a to předsedkyně stěžovatelky.“

Ministerstvo kultury v této souvislosti dodává, že rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 22/2010-91 ze dne 24. 3. 2010 obstál i v přezkumu ze strany Ústavního soudu – viz náleží I. ÚS 1556/2010 ze dne 20. 7. 2010.

Z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 23.11.2011, č.j. 15 C 111/2010-43 (dosud nenabyl právní moci z důvodu odvolání žadatelky):

„Pokud jde o charakter požadované informace od žalovaného, kterou žalobkyně požaduje od NPÚ zaslání všech vnitřních předpisů NPÚ platných od r. 2003 dosud, jež upravují nakládání se služebními vozidly, má soud za to, že vzhledem k tomu, že ani žalobkyně (viz rozsudek Krajského soudu v Ostravě č.j. 16 Co 265/2011-111 ze dne 4.10.2011) a ani samotní členové žalobkyně nejsou zaměstnanci NPÚ, je podání žalobkyně, resp. její předsedkyně, jen dalším šikanózním návrhem v celé plejádě soudních sporů, které žalobkyně vede dle výše uvedeného zjištění v rádech několika stovek, kdy i případné poskytnutí informace, které je pro žalobkyni ve většině případů zcela bez praktického použití, ba zcela nežádoucí, neboť by nemohla podat další návrh na uplatnění škody po státu, by nespĺnilo žalobkyni sledovaný účel, získat finanční prostředky cestou zneužití institutu o svobodném přístupu k informacím.“

„...soud nespĺňuje právo žalobkyně, resp. její předsedkyně a dalších členů, na informaci, avšak proti tomu soud nemůže na druhé straně poskytovat ochranu práv osobám, které svými šikanózními návrhy zneužívají nástroje zakotvené zákonem o svobodném přístupu k informacím...“

„...skutečným smyslem žádosti žalobkyně bylo způsobit žalovanému újmu, bez ohledu na poskytnutí, resp. neposkytnutí jakékoliv informace. Lze tak konstatovat, že ze strany žalobkyně dochází k porušování práva a to způsobem, kterým zneužívá a de facto devalvuje institut o svobodném přístupu k informacím a takovému jednání nemůže a nesmí být poskytnuta ochrana ze strany soudu.“

Ministerstvo kultury odůvodňuje šikanózního výkon práva na informace takto:

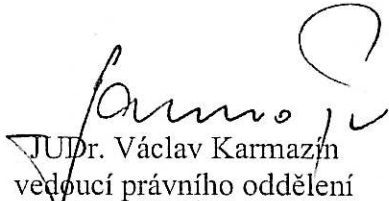
Žádost o informace ze dne 27.3.2012 požaduje informace podle InfZ 1) o průběhu řízení o žádosti o informace ze dne 2.9.2011 a informaci podle InfZ 2) o průběhu řízení o žádosti o informace ze dne 29.9.2011. Tato původní žádost odkazuje na čtyři konkrétní správní spisy v tzv. „předešlých žádostech“. Informace ze dne 27.3.2012 cílí k získání informací pod bodem 1) a 2) o všech zaznamenaných časových údajích ze systému elektronické evidence spisů

Ginis, a to kdy která úřední osoba učinila určitý úkon, v podání přesně specifikovaný, včetně dalších údajů o pohybu spisu nezaznamenaných v Ginis. Jde o informace vztahující se k výlučně vnitřním pokynům ministerstva, který je možné, kromě šikanózního výkonu práva, odmítnout i z důvodu uvedeného v § 11 odst. 1 písm. a) InfZ. Kromě toho šikanóznímu výkonu práva svědčí, že před reakcí na přípis, musí referent probrat podrobně všechny přípisy, které žadatelka zaslala na Ministerstvo kultury dne 2.9.2011 a 29.9.2011, jde celkem v tomto případě o 7 podání a obsah těchto podání je třeba vyhodnotit dle potřebných kritérií InfZ. Teprve po té se lze zaměřit na podání vyhovující kritériím žádosti žadatelky o informace.

Na základě výše uvedeného proto Ministerstvo kultury rozhodlo tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podle ustanovení § 16 zákona č. 106/1999 Sb. s využitím § 20 odst. 4 písm. a) a b) zákona č. 106/1999 Sb. podat ve lhůtě 15 dnů od jeho doručení rozklad. O rozkladu proti tomuto rozhodnutí rozhoduje ministryně kultury. Rozklad se podává u Ministerstva kultury, Maltézské náměstí 471/1, 118 11 Praha 1 - Malá Strana nebo elektronicky na adresu epodatelna@mkcr.cz.

JUDr. Václav Karmazín
vedoucí právního oddělení
odboru památkové péče Ministerstva kultury

